

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **TOPEK CZ s.r.o.**, se sídlem Chvalovice 175, zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem, se sídlem Tovární 881/7, Znojmo, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2013, č. j. 31 A 93/2012 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012, č. j. 2315/1.30/12/14.3, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 5. 2012, č. j. 6869/9.30/12/14.3-RZ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona, když dne 21. 1. 2012 ve své provozovně Rosemary, Dyjákovičky 198, umožnil paní V. K., výkon závislé práce, spočívající v obsluze baru, aniž by s ní měl uzavřen pracovněprávní vztah, čímž porušil § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Správní orgán prvního stupně za tento správní delikt žalobci podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložil pokutu ve výši 250.000 Kč a dále mu podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce, v nichž namítal, že správní orgán prvního stupně: a) neuznal platnost dohody o provedení práce

uzavřené mezi ním a paní V. K. dne 20. 1. 2012, ačkoliv má tato dohoda všechny náležitosti, b) neuznal pravdivost čestného prohlášení žalobce, které potvrzovalo existenci uvedené dohody o provedení práce, c) nezastavil řízení, přestože to ze strany žalobce bylo navrhováno, a byly předloženy doklady o nedůvodnosti vedení správního řízení. Žalovaný poukázal na znění ustanovení § 5 písm. e) bod 1 a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a dospěl k závěru, že výkon nelegální práce byl v souladu s právními předpisy prokázán a správní delikt, který je žalobci kladen za vinu, je řádně popsán v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K námitkám žalobce uvedl, že správní orgán není nadán pravomocí uznávat či neuznávat jakékoli doklady. Při dokazování správní orgán postupuje v souladu se zásadami správního řízení a hodnotí všechny podklady pro vydání rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech. Postup správního orgánu prvního stupně, který důkazům uváděným právním zástupcem žalobce (dohodě o provedení práce a čestnému prohlášení) přiřadil nižší důkazní hodnotu, zejména v kontextu kontrolních zjištění, dokladů doložených při kontrole (pracovní smlouvy ostatních kontrolovaných zaměstnanců a evidence docházky) je podle žalovaného v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou materiální pravdy uvedenou § 3 správního řádu. Kontrolní zjištění a předložené doklady podle žalovaného neodůvodňují zastavení řízení. Žalovaný se ztotožnil se způsobem, jakým správní orgán prvního stupně zhodnotil okolnosti, následky a závažnost spáchaného správního deliktu.

[3] Opravným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2012, č. j. 2453/1.30/12/14.3 žalovaný podle § 70 správního řádu rozhodl z moci úřední o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení svého rozhodnutí ze dne 23. 7. 2012, č. j. 2315/1.30/12/14.3 tak, že v jeho výrokové části a odůvodnění nahradil text označující žalobce „TOPEK CZ“ textem „TOPEK CZ s. r. o.“, a v ostatním ponechal toto rozhodnutí beze změny.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž poukázal na skutečnost, že předložil čestné prohlášení ze dne 10. 2. 2012, v němž mimo jiné uvedl, že mezi ním a V. K. byla dne 20. 1. 2012 uzavřena dohoda o provedení práce na dobu od 20. 1. 2012 do 31. 1. 2012. Tato dohoda byla správnímu orgánu prvního stupně předložena spolu s čestným prohlášením. M. M., který v době nepřítomnosti jednatelky žalobce měl plnou moc k poskytnutí informací v rámci probíhající kontroly inspekce práce, však neměl úplné informace o V. K., která byla na směně první den a neměl ani přístup do kanceláře, aby si mohl ověřit potřebné skutečnosti. Žalobce dále namítal, že správní orgány obou stupňů pochybily, když neuznaly platnost předmětné dohody o provedení práce, ačkoliv měla veškeré náležitosti. Žalobce správním orgánům dále vytкнуł, že neuznaly pravdivost čestného prohlášení jeho statutárního orgánu, které potvrzovalo existenci předmětné dohody o provedení práce ze dne 20. 1. 2012.

[5] Uloženou pokutu označil žalobce za příliš vysokou, přestože byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány podle žalobce postupovaly v rozporu s § 2 odst. 2 a 3 a § 3 správního řádu a porušily rovněž § 5 písm. a) bod 1 [žalobce opakovaně nesprávně uvádí citaci tohoto ustanovení, ačkoli z kontextu je zřejmé, že má na mysli § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti] a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení k rukám jeho zástupce.

[6] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, č. j. 31 A 93/2012 – 42, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Po posouzení obsahu správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány obou stupňů postupovaly

pokračování

v souladu se zákonem. Krajský soud shledal, že výkon nelegální práce byl v souladu s právními předpisy prokázán a správní delikt, který je žalobci kladen za vinu, je řádně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kompetence správních orgánů v oblasti dokazování ve správním řízení jsou dány právními předpisy. Krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce nebyl schopen předložit dohodu o provedení práce s paní K. a učinil tak až po sepsání protokolu o výsledku kontroly. Krajský soud proto dospěl k závěru, že v době kontroly dohoda o provedení práce s paní K. sepsána nebyla, o čemž svědčí vyjádření pana M. – manažera žalobce - a konečně i sdělení samotné paní K. v průběhu kontroly, že pracovní smlouvu nemá, ačkoli v kontrolované provozovně pracuje od 18. 1. 2012. Není pravděpodobné, že by si nepamatovala, že dohoda o provedení práce byla uzavřena 20. 1. 2012, jak posléze tvrdil žalobce. Také z dokladu o docházce přítomných pracovníků vyplývá, že se s ní v den kontroly jako s řádným pracovníkem neuvažovalo, což potvrdil i pan M., který uvedl, že paní K. pracuje u žalobce pouze na zkoušku a nemá uzavřenu pracovní smlouvu.

[7] K ostatním žalobním námitkám krajský soud uvedl, že mu není jasné, v čem žalobce spatřuje porušení § 2 a § 3 správního řádu, zákoníku práce či zákona o zaměstnanosti. Pochybení na straně správních orgánů neshledal krajský soud ani ve výši uložené sankce, která byla na samé dolní hranici stanovené v § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

[8] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že správní orgány obou stupňů a krajský soud pochybily, když neuznaly platnost dohody o provedení práce ze dne 20. 1. 2012 ani pravdivost čestného prohlášení statutárního orgánu (jednatelky) stěžovatele, které potvrzovalo existenci této dohody. Stejně jako již v žalobě stěžovatel označil uloženou pokutu za příliš vysokou, přestože byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby. I takto uložená sankce je totiž pro něj příliš vysoká, není schopen ji uhradit, a pokud rozhodnutí žalovaného nebude zrušeno, bude stěžovatel nucen podat návrh na zahájení insolvenčního řízení. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že zákonodárcem a správními orgány zvolená cesta ukládání přísných sankcí i za drobné porušení pracovněprávních předpisů povede k tomu, že zaměstnavatelé budou omezovat přijímání zaměstnanců do pracovního nebo obdobného poměr, budou omezovat svoji činnost a ve svém důsledku to povede k tomu, že se zvýší počet osob závislých na sociálních dávkách. Správní orgány podle stěžovatele postupovaly v rozporu s § 2 odst. 2 a 3 a § 3 správního řádu, nerespektovaly § 3 zákoníku práce a porušily rovněž § 5 písm. a) bod 1 a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud pochybil, když přes uvedená pochybení správních orgánů rozhodnutí žalovaného nezrušil. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že správní orgány obou stupňů pochybily při výkladu a aplikaci § 5 písm. a) bod 1 a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a nesprávně dovodily, že stěžovatel spáchal správní delikt. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že bylo prokázáno spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a pokuta byla stěžovateli uložena v mezích zákona. K dodatečnému předložení čestného prohlášení jednatelky stěžovatele spolu s předmětnou dohodou o provedení práce žalovaný uvedl, že s ohledem na podklady předložené při kontrole týkající se ostatních osob zaměstnaných u stěžovatele a vzhledem k předložené evidenci docházky bylo posouzení předložené dohody o provedení práce jakožto účelově sepsaného dokumentu legitimní a správné. Žalovaný nesdílí závěr stěžovatele, že nerespektoval § 3 zákoníku práce, resp. porušil § 5 písm. e) bod 1 a § 140 zákona

o zaměstnanosti, neboť při kontrole dne 21. 1. 2012 byl zjištěn a řádně v protokolu popsán výkon nelegální práce paní V. K. pro stěžovatele.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[13] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 3 správního řádu, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[16] Podle § 3 zákoníku práce, *závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*

[17] Podle § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*

[18] Podle § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona, *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*

pokračování

[19] Podle odst. 4 písm. f) téhož ustanovení, *za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.*

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal pochybení správních orgánů obou stupňů i krajského soudu spočívající v tom, že neuznaly platnost předmětné dohody o provedení práce ze dne 20. 1. 2012 ani pravdivost čestného prohlášení jednatelky stěžovatele, které potvrzovalo existenci této dohody.

[21] Nejvyšší správní soud při posouzení této námitky vycházel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že správní orgán prvního stupně provedl dne 21. 1. 2012 na základě § 5 odst. 1 písm. a) a § 7 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 125 zákona o zaměstnanosti kontrolu v provozovně stěžovatele noční klub Rosemary, Dyjákovičky 198, jejímž předmětem bylo mimo jiné dodržování zákazu výkonu nelegální práce fyzických osob pro právnickou nebo fyzickou osobu. Při této kontrole bylo zjištěno, že paní V. K. pro stěžovatele od 18. 1. 2012 vykonává práci spočívající v obsluze baru, aniž by s ním měla uzavřen pracovněprávní vztah. Tuto skutečnost stvrdili paní V. K. a pan M. M. (pracovník – manažer stěžovatele) svými podpisy na Seznamu kontrolovaných fyzických osob, jejichž totožnost byla ověřena při kontrole dne 21. 1. 2012. V Záznamu o zahájení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů z téhož dne byl stěžovatel správním orgánem prvního stupně vyzván, aby dne 8. 2. 2012 v 9:00 hod. předložil doklady prokazující existenci pracovněprávních vztahů se svými zaměstnanci. Do Záznamu o poskytnutí informací provedeného v rámci kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 9. 2. 2012 pan M., zmocněný jednatelkou stěžovatele paní L. Š. plnou mocí ze dne 6. 2. 2012 k předání podkladů ke kontrole Státního úřadu inspekce práce a k podepsání protokolů, uvedl, že paní K. nemá se stěžovatelem uzavřenu pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti ani dohodu o provedení práce a byla v den kontroly na pracovišti jen „na zkoušku“. Zároveň pan M. předal kontrolorům pracovní smlouvy, respektive dohody o pracovní činnosti týkající se ostatních pracovníků přítomných v době kontroly v provozovně stěžovatele. V záznamu o jednání z téhož dne pan M. zároveň potvrdil, že do kontroly neměli na pracovišti uložené kopie pracovních smluv, respektive dohod, týkajících se zaměstnanců, po provedené kontrole však tento nedostatek již napravili a kopie dokumentů jsou na pracovišti uloženy. Téhož dne pan M. převzal stejnopis protokolu o výsledku kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 9. 12. 2012, č. j. 1220/9.71/12/15.2 v němž je mimo jiné uvedeno, že stěžovatel umožnil dne 21. 1. 2012 ve své provozovně Rosemary, Dyjákovičky 198, závislou práci paní V. K. bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž porušil § 3 zákoníku práce a současně výše uvedeným jednáním umožnil paní V. K. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Dne 14. 2. 2012 bylo správnímu orgánu prvního stupně předloženo čestné prohlášení statutárního orgánu stěžovatele, dle kterého paní K. měla sepsanu dohodu o provedení práce a pan M. o ní neměl v rámci probíhající kontroly inspekce práce úplné informace. K tomuto čestnému prohlášení byla předložena již zmíněná dohoda o provedení práce mezi stěžovatelem a paní K. s datem uzavření 20. 1. 2012. Správní spis dále obsahuje evidenci docházky za leden 2012 z provozovny stěžovatele noční klub Rosemary, ve kterém není paní V. K. vůbec uvedena.

[22] Nejvyšší správní soud vyšel především z obsahu Seznamu kontrolovaných fyzických osob ze dne 21. 1. 2012, který je přílohou záznamu o zahájení kontroly a z kterého vyplývá, že paní V. K. pro stěžovatele od 18. 1. 2012 vykonávala práci spočívající v obsluze baru, aniž by s ním měla uzavřen jakýkoli pracovněprávní smluvní vztah (tato informace vychází z prohlášení paní K. při kontrole a je jí vlastnoručně podepsána) a výpovědi pana M. M. zachycené v záznamu o poskytnutí informací ze dne 9. 2. 2012, z které rovněž vyplývá, že mezi stěžovatelem a paní K.,

nebyl uzavřen žádný pracovněprávní smluvní vztah, přestože paní K. pro stěžovatele v den kontroly vykonávala práci. Na základě těchto podkladů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v době kontroly nebyla uzavřena dohoda o provedení práce mezi stěžovatelem a paní K.. Z obsahu uvedených dokumentů totiž jednoznačně vyplývá, že paní K. neměla se stěžovatelem uzavřen žádný pracovněprávní smluvní vztah, přestože pro něj minimálně dne 21. 1. 2012, nejspíše ale již od 18. 1. 2012, vykonávala práci spočívající v obsluze baru v jeho provozovně, tj. závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého, *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.* Pracovník stěžovatele, pan M. M. tuto skutečnost opakovaně potvrdil v Záznamu o zahájení kontroly ze dne 21. 1. 2012 a ve své výpovědi ze dne 9. 2. 2012.

[23] Nejvyšší správní soud tak je stejně jako krajský soud přesvědčen, že stěžovatelem namítaná dohoda o provedení práce datovaná 20. 1. 2012 mezi ním a paní K., která byla spolu s čestným prohlášením jednatelky stěžovatele, paní L. Š. ze dne 10. 2. 2012 doručena správnímu orgánu prvního stupně dne 14. 2. 2012, nebyla ke dni 21. 1. 2012, kdy správní orgán prvního stupně prováděl kontrolu v provozovně stěžovatele, vůbec uzavřena a byla nejspíše sepsána až následně a antidatována. Shora uvedené důkazy vedoucí k tomuto závěru, z nichž správní orgány obou stupňů i krajský soud stejně jako Nejvyšší správní soud vycházely při posouzení věci totiž spolu obsahově, časově i logicky korespondují a tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec.

[24] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnost, že správní orgán prvního stupně stěžovatele v Záznamu o zahájení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 21. 1. 2012 mimo jiné vyzval, aby mu dne 8. 2. 2012 v 9:00 hod předložil doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu mj. i s paní K.. Této výzvě stěžovatel vyhověl ve vztahu k ostatním zaměstnancům. Stěžovatel tudíž měl k dispozici dostatečně dlouhou dobu - 17 kalendářních dnů k tomu, aby správnímu orgánu prvního stupně prokázal existenci pracovněprávního smluvního vztahu mezi ním a paní K.. Stěžovatel však této výzvě správního orgánu nevyhověl a den po uplynutí shora uvedené lhůty prostřednictvím svého pracovníka pana M. do Záznamu o poskytnutí informací provedeného v rámci kontroly dodržování pracovněprávních předpisů uvedl, že s paní K. nemá uzavřen žádný pracovněprávní vztah a byla u něho v den kontroly na pracovišti jen „na zkoušku“. Stěžovatel tedy ve stanovené lhůtě nebyl schopen doložit existenci pracovněprávního smluvního vztahu mezi ním a paní K.. Dohodu o provedení práce s paní K. stěžovatel správnímu orgánu prvního stupně předložil spolu se svým čestným prohlášením až dne 14. 2. 2012, tj. poté co obdržel protokol o výsledku kontroly dne 9. 2. 2012, v němž je uvedeno, že umožnil paní V. K. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše uvedené za prokázané, že stěžovatel porušil § 3 zákoníku práce a dopustil se správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Námitce stěžovatele, v níž vyjádřil přesvědčení, že správní orgány obou stupňů pochybily při výkladu a aplikaci § 5 písm. a) bod 1 a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a nesprávně dovodily, že stěžovatel spáchal správní delikt, proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[25] Argumentaci stěžovatele, v níž se dovolával existence předmětné dohody o provedení práce a uváděl, že pan M. neměl v rámci probíhající kontroly inspekce práce úplné informace o paní K., považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti za naprosto nedůvěryhodnou a účelovou.

pokračování

[26] K námitce stěžovatele, v níž označil uloženou pokutu ve výši 250 000 Kč za příliš vysokou, Nejvyšší správní soud uvádí, že má pochopení pro to, že stěžovatel může takovouto pokutu vnímat velmi citelně, nezbyvá však než uvést, že pokuta byla stěžovateli uložena na samotné spodní hranici stanovené v § 104 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, čehož si je ostatně stěžovatel také sám vědom. Z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že při rozhodování o výši pokuty zohlednily majetkové poměry stěžovatele a nedopustily se tak ani v tomto směru žádného pochybení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatel nepředložil žádná konkrétní tvrzení a důkazy, které by umožňovaly závěr, že se v konkrétním případě jedná o likvidační pokutu ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 a sp. zn. Pl.ÚS 12/03 ze dne 10. 3. 2004, která by byla v rozporu s ústavním pořádkem, což by případně mohlo odůvodňovat předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti ustanovení zákona o zaměstnanosti, které stanoví spodní hranici pokuty, kterou lze za předmětný delikt uložit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě uložení pokuty ve výši 250 000 Kč nebyla porušena ani zásada proporcionality, a to zejména s přihlédnutím ke značnému majetkovému prospěchu, kterého zaměstnavatel využíváním nelegální práce může dosáhnout. Aby represe postihující takové chování mohla být alespoň částečně účinná, musí ukládaná pokuta dosahovat hodnoty srovnatelné s takovým majetkovým prospěchem, který by porušování předpisů zaměstnavateli přineslo. Námitky stěžovatele týkající údajných nežádoucích následků právní úpravy na úseku zaměstnanosti ponechává Nejvyšší správní soud bez komentáře, neboť se jedná o otázku hospodářské a daňové politiky státu, která nepodléhá soudnímu přezkumu, nevybočí-li zákonná úprava z mezí ústavnosti, což se v daném případě nestalo.

[26] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, podle které správní orgány porušily § 2 odst. 2 a 3 a § 3 správního řádu a nerespektovaly § 3 zákoníku práce, neboť správní orgány byly nadány pravomocí ve věci rozhodnout a při posouzení věci postupovaly v souladu s § 3 správního řádu, neboť v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře vychází z toho, že správní orgány musí především při rozhodování o deliktech respektovat zásadu materiální pravdy a zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, se k tomu uvádí, že „*v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zabíjového z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona.*“ V posuzovaném případě se tak stalo, jak je výše podrobně odůvodněno.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí namítanými vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak

jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu